

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1080 20 tháng 3 năm 2016

Thơ ngỏ

Từ Bi

Từ bi xây dựng đường chung tiến
Giải quyết nguyên hình chuyển biến trình
Thành thật chính mình qui một mối
Khai thông trí tuệ giải thông liên

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 01/07/2006 đến 07/07/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Muốn tu dứt khoát có được không?
- 2) Muốn đạt pháp phải làm sao?
- 3) Chuyện nào phải làm và chuyện nào không?
- 4) Muốn có trật tự phải làm sao?
- 5) Duyên lành là những chuyện gì?
- 6) Khai thông trí tuệ tự vui hòa?
- 7) Tại sao tâm bất ổn?

<p>1) El Cajon, 01-07-2006 <i>Hỏi: Muốn tu dứt khoát có được không?</i></p> <p>Đáp : Thừa muốn tu dứt khoát là tốt Kệ : <i>Dứt khoát tâm tu tự sửa mình Hành thông đời đạo qui y Phật Quý tướng Trời cao tâm không bận Thành tâm tu luyện niệm Nam Mô</i></p>	<p>2) El Cajon, 02-07-2006 <i>Hỏi : Muốn đạt pháp phải làm sao?</i></p> <p>Đáp : Thừa muốn đạt pháp phải thực hành đúng đắn Kệ : <i>Siêng năng thực hành chỉ đạt pháp Giải quyết mê mù tự thức tâm Thành tâm tu luyện tránh sai lầm Thực hành chánh pháp chung hội hợp</i></p>
<p>3) El Cajon, 03-07-2006 <i>Hỏi : Chuyện nào phải làm và chuyện nào không?</i></p> <p>Đáp : Thừa chuyện cần phải làm ngay và chuyện không cần thiết cũng không nên nghĩ đến Kệ : <i>Việc làm trật tự rất cần thiết Thành tâm xây dựng tránh buồn phiền Thực hành chánh pháp rất cần luyện Bình tâm học hỏi pháp chơn truyền</i></p>	<p>4) El Cajon, 04-07-2006 <i>Hỏi : Muốn có trật tự phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa muốn có trật tự phải thực hành đúng Kệ: <i>Thành tâm phục vụ duyên Trời độ Khai triển chính mình niệm Nam Mô Khai thông trí tuệ minh đạo đức Duyên lành sẵn có ta nên học</i></p>
<p>5) El Cajon, 05-07-2006 <i>Hỏi: Duyên lành là những chuyện gì?</i></p> <p>Đáp : Thừa duyên lành xuất phát từ thiện tâm Kệ : <i>Tâm thật thà xây dựng nên công Khai triển tâm linh sống một lòng Khai tâm mở trí thông đường đạo Thực hành chánh pháp mở huệ tâm</i></p>	<p>6) El Cajon, 06-07-2006 <i>Hỏi : Khai thông trí tuệ tự vui hòa?</i></p> <p>Đáp : Thừa khai thông trí tuệ hiểu xa Kệ : <i>Khai triển tự thức tâm tự hòa Bình tâm học hỏi tự hiểu xa Khai tâm mở trí thân ổn định Tự xét tự minh tự vui hòa</i></p>
<p>7) El Cajon, 07-07-2006 <i>Hỏi : Tại sao tâm bất ổn?</i></p> <p>Đáp : Thừa tại vì lo nhiều chuyện Kệ : <i>Đạo đời chưa dứt lo âu động Trí tuệ chưa minh rất bận lòng Tùy duyên khai triển tâm ổn định Thực hành chánh pháp thông tự giác</i></p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Súc Ruột

Trời sanh thân xác thực hành,
Ruột phân chứa đựng sáu lần xác ta.
Một ngày ba buổi vô ra,
Lâu ngày tích trữ thói tha trong người.
Thơm ngon thích khẩu vui cười,
Cùng chung nhậu nhẹt thân người mập ra.
Ấy là tích trữ thịt thà,
Hợp thành độc tố khó ra khỏi người.
Tung hoành tạo loạn trò cười,
Sanh ra bệnh hoạn người khổ đau.
Quân bình biển mất trước sau,
Thần kinh bất ổn cãi nhau không hòa.
Tạo ra uất khí trong nhà,
Sân si đủ chuyện khó hòa nội tâm.
Kể hiền người dữ ngấm ngấm,
Tâm không cởi mở tự thâm ghét nhau.
Cơ Trời biến chuyển đổi trao,
Nắng mưa xoay chuyển ra vào sửa tâm.
Bên trong tự giải tự tâm,
Điện năng bực bội, khó am, khó thành.
Muốn về cõi nhẹ tâm thanh,
Giải thông độc tố khỏi hành khổ thân.
Uống vào thuốc giải một phần,
Cộng thêm súc ruột cơ tăng đạt an.
Súc rời mặt mũi sáng choang,
Thấy ta ô trược sửa sang được nhờ.
Trong người ví thể thiên cơ,
Vận hành thông suốt đến giờ dễ tu.
Chẳng còn khờ dại tạo ngu,
Ruột là cội rễ hút thu chuyển hành.
Uống ăn tinh khiết đạt thanh,
Cùng chung nguyên lý điển thanh của Trời.
Lọc rồi thanh nhẹ nơi nơi,
Tâm thân an lạc tự soi điển Trời.
Thanh quang chuyển hóa thành lời,
Thức tâm tự thức hợp thời dựng xây.

Quy nguyên tâm xác hằng ngày,
Tự lo tu học tự thay tình Trời.
Lánh xa cái cảnh lỗi thời,
Tự mình thức giấc hợp thời thăng hoa.
Bên trong thanh lọc mới hòa,
Bên ngoài dấu vết từ trong ra ngoài.
Lâu ngày xảy đến nạn tai,
Lo âu sợ chết chẳng ai hại mình.
Chính mình ăn uống bất minh,
Nuốt nhai không kỹ hành trình khó tiêu.
Bên trong đóng rế đóng rêu,
Cản ngăn vận chuyển đến nhiều trung tâm.
Nhiều năm sanh bệnh âm thầm,
Thần kinh bất ổn khó tâm được chi.
Hình thành bản thể sân si,
Bị nghẹt bị bón khó ghi điều lành.
Chợ đời quảng cáo cạnh tranh,
Ăn vô thích khẩu lại sanh bệnh liên.
Tự mình mất ngủ triền miên,
Giải thông bộ ruột lại liền ngủ ngon.
Vận hành cơ tạng vuông tròn,
Thần kinh ổn định chẳng còn si mê.
Tìm ra cuộc sống trở về,
Hồn ta thanh nhẹ chẳng mê cõi trần.
Nguyện tu đóng góp một phần,
Phân hồn là chánh cao tăng tự đi.
Tự mình trật tự an ghi,
Điều lành khai triển chẳng nghi chuyện đời.
Bình tâm học hỏi kịp thời,
Quy y Phật Pháp nhớ lời triết minh.
Tâm hồn phát triển chuyển khuynh,
Giàu lòng cứu độ chơn tình quang khai.
Thế gian chẳng có ai tài,
Tự mình thức giấc giữ hoài đường tu.
Đạo là sáng suốt chẳng ngu,
Minh tâm kiến tánh an du thực hành.

Lương Sĩ Hằng.
24-05-1994

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Khóa 1, Thiền viện Quy Thúc

Vấn Đạo 3 (12-9-1986)

Bạn đạo: Con xin cảm ơn Thầy.

Bạn đạo khác: Thưa Thầy, con nhận thấy, con nhận thấy khi Thầy giảng đạo, trước một số ít người hay một số đông người, trí thức hay là thợ thuyền, lời nói Thầy rất thành thật và hữu ích. Thầy không có dùng những danh từ lưu loát, xa xôi. Còn có vài bạn đạo, khi nói đạo thì dùng những danh từ: nói như Phật Tiên, Khổng Tử nói như vậy, Mạnh Tử nói như vậy... Có nhiều người cho là hay và lưu loát. Con thấy thì có lưu loát và có hay thật, nhưng mà cái hay đó chỉ là cái hay của cái người trong sách vở mà thôi, chứ không phải cái hay của cái người giảng đạo. Thưa Thầy nghĩ như vậy có đúng không?

Ông Tám: Đúng, khi mà anh dùng chơn điển hành pháp đem khai triển và sử dụng khả năng của chính mình. Còn những người đọc sách, học về lý thuyết đó, phải dựa trong sự vá vớ, chứng cứ trong cuốn sách nó nói như vậy thì không phải của hành giả. Cho nên hành giả phải lựa cái ngôn từ viết ở trong cái câu đó như vậy và như vậy, kêu bằng chọn lọc sắp đặt. Còn cái này, cái luồng điển đó, cái duyên nó tiến theo trình độ của mọi giới. Tất cả mọi người ở đây, lời nói tôi nói đó, mỗi người có một phần hết, không phải tôi chỉ riêng cho người nào, mà mọi người tự cảm nghĩ, nghe rồi ở đâu, tôi có phần ở trong đó. Mỗi người có một phần, trong cái bài giảng của tôi nó như vậy. Thì mọi trình độ phải đồng ứng, mà mọi trình độ phải có sự hòa cảm như nhau, mới thấy hành giả tu Thiền, cái thức hòa đồng đã mở bằng cách nào. Đó, nó hòa với các giới được

Cho nên, các bạn tu về Vô Vi là các bạn phải đi tới con đường “Hòa” như vậy, không phải dùng những văn ngôn, những cái luận ngữ rất hay, rất siêu. Không! Rất tầm thường! Người bán cá cũng hiểu như vậy, mà người viết sách cũng hiểu, mà ông Trời cũng biết con đã thuyết cái gì cho chúng sanh. Phải hiểu cái chỗ đó, thấy chưa? Chớ không phải là chỉ có ca tụng ông Trời, ca tụng ông Chúa, ca tụng tuyệt diệu, nhưng mà mình

vẫn dơ dáy, làm sao mình tiến? Cho nên mình phải hành, phải đào sâu sự sáng suốt sẵn có của chính mình cung ứng cho mọi giới. Học cái hạnh của ông Trời, cái hạnh hy sinh vô cùng cứu độ chúng sanh của Ngài. Chúng ta tu, nhờ Ngài chúng ta mới tiến, thì chúng phải lập cái hạnh đó để san sẻ cho tất cả mọi người đồng thức, đồng học, như chúng ta đã và đang học, thì mới thấy rằng: Phật là bình đẳng, Trời cũng bình đẳng, chứ không có giai cấp. Chịu phục vụ, gánh chịu vô cùng, phục vụ vô cùng, tiến hóa vô cùng, đó mới là đạt Vô Vi, thấy không?

Ngày nay, anh làm cha làm mẹ trong gia đình, làm cha trong gia đình, anh cũng phải bằng lòng gánh vác cho con nếu con gặp nạn. Anh cảm thấy tôi nói chuyện với nhiều người, bất cứ từng giới nào họ nghe họ cũng thấm cả, vì điển mà. Cái nguồn căn gốc của họ là điển, tôi khai triển được điển, thì điển hòa với điển là một, huynh đệ ti muội một nhà, đâu có gì xa cách. Cho nên, đó, từ điển, cho nên chúng ta có cái thể hiện thương yêu, như khi gặp ông Tám, ông Tám nói chuyện thấy vui, nhưng mà ông Tám đi, thấy căn nhà nó vắng, nó buồn, như nó mất cái gì. Cái gì âu yếm với chúng ta? Cái luồng điển. Cái luồng từ điển đó, nó cũng như một người từ mẫu, nó ôm ấp, nó vuốt ve, nó xoa dịu và nó khai mở cái thức. Là cái tinh thần phục vụ, nó đã có với mình rất nhiều, bây giờ mình vắng nó, mình cố gắng phục vụ người khác để mình có cái đó, mới là đúng đường tu.

Bạn đạo: Tiếp theo đây, thưa Thầy, con có một cái câu hỏi: Thầy nói là dùng từ điển để mà nói chuyện với đối phương. Vậy, khi mà chúng ta chưa có từ điển, thì ta có thể dùng, thí dụ như là Minh Cảnh Đài, tại vì Minh Cảnh Đài có thể hiểu được đối phương cũng như hiểu được chính mình. Chúng ta có thể dùng Minh Cảnh Đài để mà kiểm soát lời nói của chúng ta, để chúng ta khỏi nói ra những cái lời nói mà đối phương nghe thấy nặng ngược, chúng ta phải làm như thế nào?

Ông Tám: Cho nên cái người mà có Minh Cảnh Đài đó, là người đã có từ điển rồi, con hiểu chưa? Minh

Cảnh Đài là người đã có từ điển, còn người chưa có Minh Cảnh Đài mới không có từ điển. Không có từ điển, thì chúng ta phải học cái lẽ giáo của trần gian đối đãi với nhau, thừa dạ, hạ mình xuống học, thì cái đó cũng là cái từ điển của Thượng Đế; từ tốn, học hỏi trong chu trình tiến hóa. “Thưa em chưa biết, xin chỉ dạy cho”, là chúng ta học. Nhưng mà cái từ tốn đó, nó lại hạ được cái tự ái của đối phương, dịu dặt đối phương. Hạ mình chừng nào, đối phương lại học nhiều chừng nấy, và chúng ta đồng học với đối phương. Đó là cái lẽ giáo của trần gian, cũng độ người tiến hóa tới trọn vẹn một cuộc nhân đạo thế sự, thấy chưa?

Cho nên tôi chưa có điển, nhưng mà tôi học lễ. Tiên học lễ, hậu học văn mà; ở thế gian nó dạy như vậy, thì tôi phải lễ độ trước, tôi hạ mình trước. Tôi thấy cái tinh thần phục vụ của cha mẹ tôi đối với tôi, nhơn quần đối với tôi như vậy, bây giờ tôi phục vụ một người chị em đối diện với tôi, không đáng kể gì! Tôi phải hết mình học hỏi nơi chị tôi, nơi em tôi. Thì tự nhiên là con đã lập hạnh tốt, trong cái khu vực nào mình đến, trong tinh thần cứu khổ ban vui, để học hỏi và tiến hóa, chớ không có kỳ thị và kích bác. Kỳ thị, kích bác là tự hại mình!

Thấy hơn là nghe giảng pháp, tùy thực tế của mọi người đưa ra trình bày và có cơ hội mở xẻ để thức tâm.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, con có nghe nói về siêu cấp điển quang, con chưa rõ, kính xin Thầy giảng dạy.

Ông Tám: Siêu cấp điển quang là trong mấy ngày nay, con ngồi đó là con đã hưởng được siêu cấp điển quang, con không có nói chuyện, nhưng mà con cảm thức nó. Nó sướng và nó nhẹ, đó là siêu cấp điển quang đó. Siêu cấp là không có lời nói nữa, nhưng mà sự cảm thức trong thâm tâm tôi như vậy, thấy hông? Tôi thấy tôi vui, tôi thấy tôi nhận lãnh được một cái gì mà tôi không thể tả được, thấy hông? Đó, cuộc đời tôi may mắn quá, tôi được nhẹ nhàng trong giây phút đó. Đó, mà chính tôi cảm thức thôi, không nói cho người ta. Siêu cấp điển quang thường độ tâm linh hướng thượng. Những người nào biết tu, biết hướng thượng thì tận hưởng cái đó, cảm thấy nhẹ nhàng và tê tái tâm hồn, và sung sướng vô cùng! Cái đó là siêu cấp điển quang.

Bạn đạo: Dạ, con cảm ơn Thầy.

Ông Tám: Cho nên tôi đến đây, đem cái bao nhiêu đó để cho các bạn, người nào nhẹ nhiều nhận nhiều, người ít nhận ít; rồi sẽ được khỏe sau cái khi mãn khóa này, mới rõ giá trị của tình thương.

Bạn đạo: Thưa, theo như Thầy vừa nói là từ điển và tình thương, và muốn cho được dồi dào tình thương thì phải làm thế nào?

Ông Tám: Theo tôi thấy rằng quá trình của tôi chỉ có niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Tôi niệm cho đến nỗi tôi thấy cái xấu chuỗi nó ở đây, chạy ngay trước ngực, và chữ Vạn nó hiện ngay trước ngực tôi. Thì tôi thấy cái từ điển của tôi nó vô cùng, thương yêu tất cả mọi người, kể cả miếng gạch tôi cũng thương yêu nữa, và thấy cái gì trước mặt tôi đều là quý hết. Trước kia tôi cũng có cái bản chất cống cao ngạo mạn, chê cái này khen cái nọ; mà khi mà tôi niệm Phật rồi, thức tâm rồi, tôi thấy: tất cả là một, tất cả đều hướng độ chúng ta, sự kích động quý báu vô cùng! Lúc đó tôi mới thương yêu vợ con nhiều hơn, khi tôi tu vợ con phá ghê lắm! Khi tôi niệm Phật rồi, mở cái thức hòa đồng, quán thông tâm trí của những người trong gia đình tôi, tôi thấy tôi nhờ họ nhiều lắm mới có cơ hội để tiến hóa. Cho nên muốn tiến hóa nhanh, phải niệm Phật nhiều, muốn tiến hóa nhanh, phải nhịn nhục nhiều mới khai mở từ điển. Phải học nhịn nhục tối đa, thì tự nhiên từ điển nó bộc phát, đèn lòng khai mở.

Bạn đạo: Thưa Thầy, cho con xin hỏi thêm một câu là: Thầy có nói về niệm Phật là niệm theo ý ...

Ông Tám: Dùng ý.

Bạn đạo: ... dùng ý ở trên đỉnh đầu, và mấy bữa rày, con cũng nghe cái hơi thở trên đỉnh đầu, có đúng không?

Ông Tám: Không có nghe hơi thở, dùng ý thôi! Cái ý chuyển điển đó, nó tăng tăng ti ti, rút rút rút rút lên, cái đó cần. Còn cái hơi thở không có đi lên trên đầu làm cái gì.

Bạn đạo: Tất nhiên mình thở ở dưới này, ...

Ông Tám: Nó ở trong cơ tạng thôi.

Bạn đạo: ... rồi cái ý của mình ở trên nó làm thế, trên nó thờ nữa.

Ông Tám: Cái đó là cái điện nó chạy. Anh đừng cho đó là hơi thở. Nếu anh theo cái hơi thở anh nữa là anh đi chậm đó, đi trở lộn xuống cơ thể. Còn ở đây cái ý về điện quang đó, nó nhanh hơn, nó dễ sáng hơn. Anh nhớ là điện quang, đường rút nó là điện quang chứ không phải hơi thở, thanh khí điện đó.

Bạn đạo: Thưa Thầy, niệm Phật đó có nhiều tầng giới hay không? Nếu có, thì mỗi khi bước qua một cái tầng giới mới thì người tu có gặp khó khăn hay không? Trở ngại, trôi sụt?

Ông Tám: Có chứ. Người niệm Phật mới sơ niệm, thì nó mờ ở đây, cũng như cái bầu trời của cái Tiểu Thiên Địa: nó thấy nhiều sao, thấy mây, tươi đẹp, sung sướng, mặt mày nó lúc nào cũng phấn khởi và tươi trẻ. Ngồi đó, nó nghĩ chuyện niệm Phật thì cái tâm cái chỗ này nó mở, cái đó là cửa trời của Tiểu Thiên Địa. Rồi đi lên tới trên cao nữa, nó niệm cái nó rút tới cái đầu, nó chuyển cái đầu nó, thì lúc đó nó thấy rằng nó xuất ra đi ngoài, nó lại thấy phạm vi rộng hơn. Rồi từ nó quy về đánh lễ được Phật rồi, Phật giới đó, lúc đó là khác rồi. Nó phải thấy: những cái màn mỏng nhứt của điện quang nó cũng có thể vượt qua được. Nhưng mà bây giờ tu mới niệm đây, rồi thấy cái màn mỏng nhứt của điện quang, thấy vậy mà qua không được, thấy hình ông Tám đó mà muốn tới nói chuyện ông Tám không được, là vì mình bị cái màn đó nó che rồi.

Cho nên niệm lên, nó càng ngày càng lên cao, càng ngày càng lên cao, lên ngút cao thì tất cả đều gần mình hết, đâu có xa, con thấy chỗ này không? Cho nên lên tới trên đó, phải học về cái điện, ở bên trên Phật sự sẽ giáo dục. Mà ở đây tôi nói, rồi cái thì bắt chước làm bậy, cái nó trì trệ. Không nói được cái đó, cái phần đó là ở bên trên sẽ làm việc, lên trên đó học sẽ thấy.

Cho nên, chỉ tóm tắt nói: cái giờ Nam Mô là Soi Hồn, A Di là Pháp Luân, Đà Phật là Thiền Định. Đó là tóm tắt, ông Tư đã tóm tắt đem xuống nói như vậy, nhưng mà trên kia người ta còn chiếu khác nữa, không phải bao nhiêu đó. Lúc đó là đi tới đâu, chỉ dùng có cái khí giới tình thương đó mà phổ hóa tam giới, chỗ nào cũng tiến được, không bị kẹt nữa.

Bạn đạo: Nhưng mà tại sao có khi mình thấy như là mình đã đạt được sự thanh tịnh trong cái Nam Mô A Di Đà Phật, nhưng mà lại có khi như là mình bị trôi sụt là sao?

Ông Tám: Phải, phải thử thách chứ. Nếu không thử thách, làm sao mà con chịu ôm cái khí giới đó? Bây giờ tôi thanh tịnh, tôi thấy tôi thanh tịnh, hoàn toàn sung sướng, nhưng mà chút nữa thử, tôi nhào rồi! Coi thử tôi có ôm cái thanh tịnh đi trong cả một cuộc hành hương này không? Một cuộc hành hương phải có đầy thử thách, mới chứng minh được sự thanh tịnh của hành giả. Còn nếu không có thử thách, đâu có chứng minh được sự thanh tịnh của hành giả? Đương nhiên nó phải có.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

1) Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho b ấ LƯ' VĂN HỒ (Ba Hồ). Mất ngày 10.03.2016 (nhằm ngày 02.02 năm Bính Thân)

Tại xã Ba Rinh H. Kế Sách tỉnh Sóc Trăng. Thọ 62 tuổi được siêu thăng tịnh độ.

Xin cảm ơn quý bạn đạo.

Vương Việt Hồng (Sóc Trăng).kinh báo

2) Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho ông Châu văn Tự, là thân phụ của đạo hữu Châu Kim Phượng (Pháp quốc), mất ngày 17 tháng 3 năm 2016 tại San Jose, thọ 93 tuổi, được siêu thăng tịnh độ

Xin cảm ơn quý bạn đạo

THƠ BẠN ĐẠO

Than Thở

Cứ mãi thở than chẳng được gì
Bạn ơi! tu hành giải sầu bi
Tu sửa thân tâm rời mộng tưởng
Trì tâm niệm Phật hành từ bi
Mộng mơ tình ảo tạo nghiệp chướng
Mê say tửu sắc hại thận tý
Thời gian quý giá đừng phung phí
Nguyện hạnh tu hành hãy khắc ghi

Thủy Bùi. Missouri 3/12/2016